

Edicions del País Valencià, S. A.
Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València
Tel. (96) 352 48 69.

Provença, 324, 2n.
06037 Barcelona.

Impremta 1, pral.
07001 Ciutat de Mallorca.

**President del Consell
d'Administració:**
Rafael Mansanet.
Conseller Delegat:
Eiseu Climent.

Director:
Francesc Pérez i Moragon.
Redacció:
Adolf Beltran, Ferran Torrent, Vicent Partal,
Vicent Martí.

Documentació:
Enric Bellver.
Correcció lingüística:
Vicent Sanchis.
Delegacions:
Xavier Andrés i Nadal Escrig (*Castelló de la Plana*).
Miquel Martínez (*Alicant*).
Josep Rosselló (*Ciutat de Mallorca*).

Fotògrafs: Francesc i Ciscar, Vicent Gamir, Pau
Barceló, Francesc Cutillas.
Disseny i maquetació:
Casnovas
Logotip: Josep Hortolà.
Portada: Vicent Gràcia.

Publicitat: Albert Peiró i Ortiz.

Impressió i composició:
Tip. Art. Puertes, S. L. - 46008-València

Col·laboradors: Joan Fuster, Vicent Ventura, Julià
Garcia Candau, Manuel Vicent, Ramon Barnils, A.
Solé, Joan F. Mira, Amadeu Fabregat, M. Vázquez
Montalban, Oriol Domingo, Ernest Udina, Josep V.
Marqués, Quim Monzó, Ignasi Riera, Josep Iborra,
Josep Píera, Ricard Blasco, Enric A. Llobregat,
Francesc de P. Burguera, Jaume Fuster, Jaume
Lorés, Antoni Serra, Josep M. Uompart, Gabriel
Janer Manilla, Isabel C. Simó, Manuel de Pedrolo,
F. Yvars, Vicent Aleixandre, Bernat Capó, J. J. Ro-
vira, Alfons Llorenç, Josep Aleixandre, Santiago
Pey, Manuel Costa, Maria Àngels Ull, Jordi Bigas,
V. Soler, M. A. Capmany, Manuel Pérez Montiel,
Emèrit Bono, Equip d'Estudis Urbanístics, Josep
Lacreu, Josep Pitarch, Manuel Bernardos, F. Garcia
Herraiz, J. V. Aliaga, Guillem Rausa, A. Garcia
Hernández, Joan Rendé, Joan B. Culla, Josep M.
Espinás, Francesc Signes, Elena Merino, Salvador
Vercher, Vicent Marqués, Pilar del Burgo, Joana
Escubedo, B. Mesquida, M. Muñoz, M. S. Jardí.

**Direcció, redacció, administració, publicitat i
subscripcions:** Avda. Baró de Càrcer, 40, 13a.
46001 València. Tel. 352 48 69.
Dipòsit legal: V-853-1964.

EL TEMPS és un setmanari independent que res-
pecta la llibertat d'expressió dels col·laboradors.
L'opinió de la revista queda només reflectida en
els articles editorials.

Des del Temps

L'eix Zarzuela-Generalitat

La visita de Joan Carles I a Barcelona no ha estat un viatge turístic ni una estada de descans. Ha estat una presa de contactes diversos que planteja d'entrada, més enllà de la informació rutinària que se n'ha volgut donar, alguns interrogants que EL TEMPS ha tractat de respondre.

Als socialistes (González era a Estocolm), no els ha fet massa gràcia el protagonisme que el rei ha donat a les institucions autonòmiques del Principat i molt directament al president Pujol. El viatge s'ha produït quan les relacions entre la Moncloa i la plaça de Sant Jaume no són exactament afables, sobretot per temes financers. Des de la presentació del recurs d'inconstitucionalitat contra l'article 78 dels pressupostos de l'estat, fins a les declaracions o el llibre recent de Ramon Trias Fargas (president de Convergència Democràtica), la Generalitat ha mostrat de diverses maneres el seu disgust per l'actitud del govern central, a l'hora de donar al govern de Catalunya els diners que necessita, potser per forçar-lo a acceptar un pacte semblant a l'aconseguit a Euskadi.

En aquestes circumstàncies, els elogis reials sobre la gestió de Jordi Pujol resultaren significatius i dissonants. Felipe González no els hauria fets igual. ¿Es pot interpretar això com un toc d'atenció del monarca a l'actitud que el seu govern central manté respecte a allò que s'anomena el desenvolupament de l'estat de les autonomies?

Però hi ha més preguntes. Pujol, amb Convergència i Unió, representa l'única alternativa política que ha pogut vèncer de manera contundent el PSOE, arreu de l'estat. El desert polític a la dreta del PSOE, per molt que Fraga cride i faça el milhomes, és evident. I això no és bo per a «la jove democràcia». Construir una al-

ternativa d'estat a la dreta de la socialdemocràcia és una operació important en la qual el rei, com a factor d'equilibri, podria estar interessat.

Des d'aquest punt de vista, el viatge podria haver tingut l'objectiu de polsar les reaccions de la classe política que governa Catalunya, sobre les possibilitats de desembarcar a Madrid, amb tota la seua força. Aquest *tota* podria incloure la persona de Pujol, que sempre ha declarat: «no és l'operació Roca; és l'operació Convergència».

Un últim interrogant, si us plau. El nacionalisme radical català s'ha mostrat ben actiu els darrers mesos: detencions de Terra Lliure, actuació de la Crida el dia de Sant Jordi... Es pot detectar, així, una certa agitació independentista que el rei —i els seus consellers, que no són necessàriament socialistes— pot tenir interès a contrarestar amb la seua presència i amb els seus parlaments, amb l'adhesió rebuda per part de personalitats i institucions de Catalunya, que no han estalviat les frases contundents ni els elogis.

Diríem, doncs, que el rei fa una cara a Catalunya i a les seues institucions autonòmiques, ben distinta —i millor— que la que posen actualment els socialistes que governen a Madrid. I diríem també que Catalunya, en justa correspondència, ha dedicat a Joan Carles I uns gestos que difícilment podria repetir si demà fos Felipe González el qui decidís agafar l'avió i plantar-se a l'aeroport del Prat de Llobregat i, després, a Barcelona, a veure què li deien. O Boyer, o Tomás de la Quadra, o Alfonso Guerra. Durant la Segona República, Josep Pla afirmava que Alcalá Zamora i Macià parlaven cada dia per telèfon i que s'entenien bé per damunt de les notòries diferències polítiques. Entre Joan Carles I i Pujol no n'hi ha tantes.

Francesc Pérez i Moragon